

İÇİNDEKİLER

Gayretli Peygamberim	
Hazreti Âdem.....	6
İyiliksever Peygamberim	
Hazreti İdris	14
Merhametli Peygamberim	
Hazreti Nuh	20
Yardımsever Peygamberim	
Hazreti Hud.....	30
Nazik Peygamberim	
Hazreti Salih	37
Cesur Peygamberim	
Hazreti İbrahim.....	44
Teslimiyetçi Peygamberim	
Hazreti İsmail	52
Samimi Peygamberim	
Hazreti İshak	58
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin	
Anlamlarını Merak Ediyorsan	63

Gayretli Peygamberim

HAZRETİ ÂDEM

Uçtu uçtu, kuş uçtu. Dağları, tepeleri, masmavi nehirleri aştı. Zamanın en kıymetli anlarına ulaştı.

Hüdhüd idi bu kuşun ismi. Boncuk gibiydi gözleri. Parlardı kanatları gümüş gibi. Zamanda yolculuk yapardı, pek maharetliydi kendisi.

Ormanın en ulu ağaçlarında ailesi ve akrabalarıyla yaşardı **Hüdhüd**. Macerayı çok severdi. Her fırsatta arkadaşlarıyla yeni keşiflere kanat çırpardı. Rahmetli dedesinden öğrendiği yaşanmış hikâyeleri, arkadaşlarıyla paylaşmaya bayılırdı. Anlattığı olayların yaşandığı zamanlara kanat çırpıp, arkadaşlarını o zamana götürerek birebir anlatırdı.

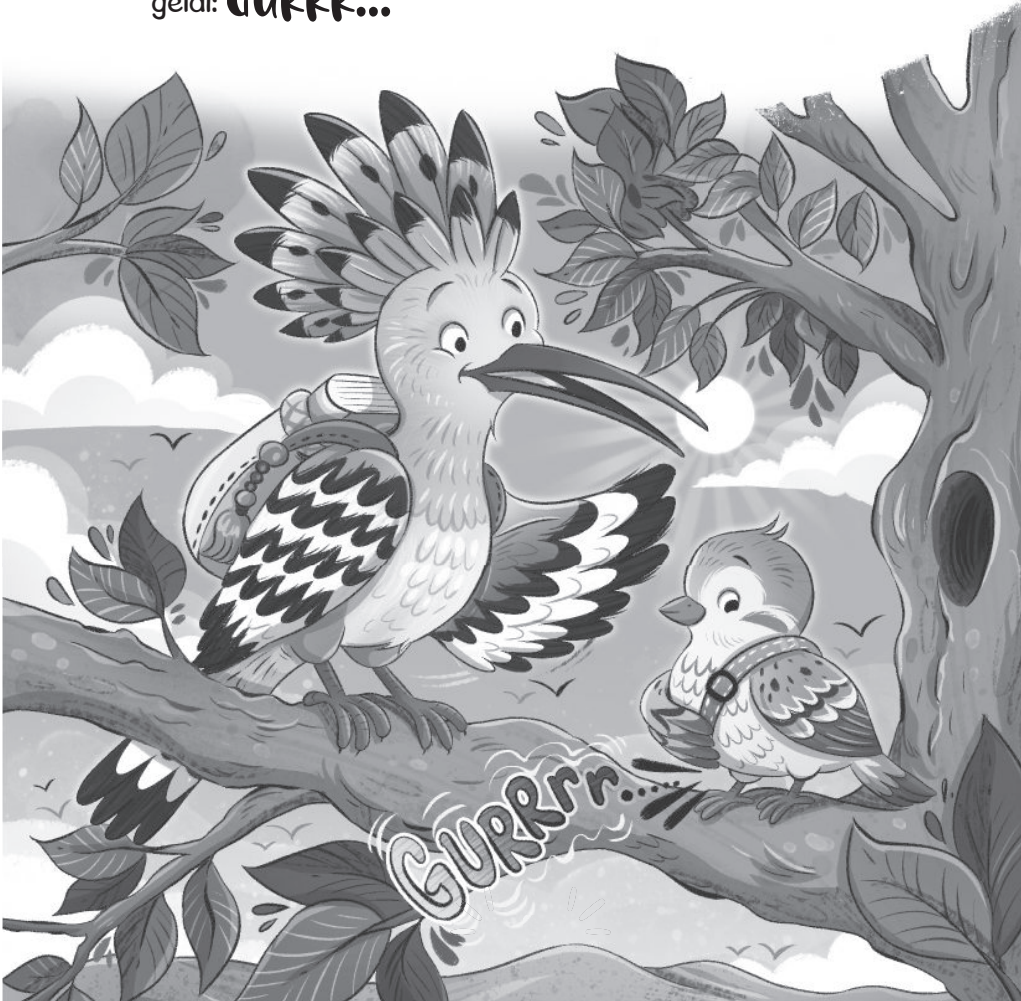
Hüdhüd'ün yanında hep en yakın dostu meraklı Serçecik olurdu. **Hüdhüd**'ün milyon kez anlattığı bilgileri, tekrar tekrar sorardı Serçecik. Macera düşkünü bu minik kuş, arkadaşları arasında en meraklı olanıydı.

İki kafadar bir gün yine keşfe çıktılar.

"Haydi Serçecik, sıkı tutun! Devirleri aşmaya, ilk günlere uçuyoruz" dedi Hühdhüd.

Gümüş renkli, parlak kanatlarıyla Serçecik'i tuttu. Bir kanadını da büyük bir heybetle savurdu ve böylece zamanda yolculuk başladı.

Yolculuk epey uzun sürdü. Aşağıda ne bir şehir ne de bir nehir vardı. Dünyada bir insan bile göremiyorlardı. Kocaman yapraklı, dev bir ağacın dalına kondular. Birden bir ses geldi: **GURRR...**

Yola çıkmadan evvel heyecandan bir şeyler yemeyi unutmıştu Serçecik. Bir taraftan karnını tutuyor, bir taraftan **Hüdhüd**'e gülüyor, bir taraftan da minik gözleriyle etrafta insan arıyordu.

**“Buralarda olmalılar!” dedi telaşla,
çevrede insan aramaya koyulan Serçecik.
“Dünyada insandan bol ne var!”**

Gittiği her yerde insanlara dair iz aradı. Konduğu dallarda “Yiyecek var mı?” diye tarıyordu her yeri gözleri.

Serçecik, **Hüdhüd**'e heyecanla döndü,
“İşte bulduk sonunda!” dedi.

Gördükleri insan upuzun boylu, güler yüzlü bir adamdı.

Hüdhüd,

“İşte bu gördüğün kişi, Hazreti Âdem'dir,” dedi. “Dünyaya gelen ilk insan.”

“Vay be, ilk insan. Tek başına koca dünyada ne yapacak? Öğreneceği ne çok şey var! Ona bunları kim öğretecek? Nerede yaşayacak? Nasıl yemek yiyecek? Peki dünyaya nereden geldiler?” diye soru yağmuruna tuttu arkadaşını.

Hüdhüd başladı döktürmeye:

“Cennette yaşardı Âdem ile Havva. Bir gün iblis geldi yanlarına. Kandırdı onları, düştüler hataya. Sonra Allah, gönderdi onları dünyaya. Pişman olup af dilediler, dua ettiler Allah'a. Kabul oldu duaları, yeni bir başlangıç yaptılar böylece dünyada.”

Serçecik şaşırmıştı,

“Cennetten mi geldiler yani? Nasıl bir başlangıç yapacaklar acaba?” dedi. “Ne de güzel itaat ediyorlar Rahman ve Rahim olan Allah’a. Ayyy, **Hüdhüd** ya, ben de senin gibi konuşmaya başladım! Tekerleme gibi konuşuyorsun, beni de şaşırtıyorsun.”

Hüdhüd kıs kıs güldü, arkadaşına bekleyip görmesi gerektiğini söyledi.

O sırada Serçecik’in gözü aşağıya takıldı:

“Aaa bir dakika! Bir kadın da var orada! Yoksa!”

“Evet, o Âdem Peygamber’in eşi Havva. Allah, onu, Âdem Peygamber yalnız kalmasın ve sevgiyle bir aile kur-sunlar diye gönderdi yanına. Tek başına olsalardı, zor gelirdi hayat onlara...” diye cevap verdi **Hüdhüd**.

Serçecik karnının sesini duyup onların da kendisi gibi acıktığını düşündü.

“Karınları acıkmış olmalı. Olamaaaz!” dedi. “Nasıl yemek yiyeceklerini bilmiyorlardır! Ne olacak şimdi? Biz mi göstersek? Âdem Peygamber’e ve eşine yediğimiz buğdaydan mı götürsek?”

“Serçecik, senin minik midenle bir insanın midesi aynı mı? Senin yediğin şeylerle onlar hiç doyar mı?”

“Ben de çok acıktım. Ah şöyle bir böğürtlen olsa! Ya da fındık. Ya daaa...”

**"Tamam Serecek. Sen Âdem
peygamber'in ne yaptığını izle, ben de o
sırada sana yiyecek bir şeyler bulayım."**

Serecek, Hüdhd'ün getirdiğı yiyeceklerle karnını bir güzel doyurdu. Sonra da dikkatlice izleyip olan biteni yanına aldığı ses kayıt defterine kaydetmeye karar verdi.

Defterin içindeki tuşa gagasıyla dokunduğunda defter sesleri kaydedip içine yazıyordu.

Bakalım Serçecik neleri kaydetti:

“Âdem ile Havva toprağı kazıp etraftan buldukları tohumları ektiler. Tohumları ağaçlardaki meyvelerden, yerdeki bitkilerden topladılar. Ertesi gün ettikleri tohumların çıkıp çıkmadığına baktım ama bir şey yoktu. Ben meraktan çatlarken onlar sabırla beklediler. Ağaçların meyvelerinden toplayıp yediler.

Neyse, ekinlerin büyümesini beklerken Âdem Peygamber, bir demir buldu. Demiri kayalarla sivriltilip bıçak yaptı. Ardından toprağı kazmak için tarım aletleri yaptı. Nihayet ekinler büyüdü. Ekinleri, kendi yaptığı aletlerle biçti. Buğdayları taşların arasında öğütüp un hâline getirdi. Artık ek-mek yapabiliirdi. Ama ateşi nasıl yakacaktı? Çakmak yoktu, ocak yoktu. Odunları birleştirip uzun süre birbirine sürterek ateş yakmayı başardı. İyi de bunları ona kim öğretti?

Bu sırada yağmurdan, soğuktan korunmak için içine girebilecekleri bir kulübe yapmalıydı. Bizim de ağaçlarda yuvamız var. Gece yatmak için, dinlenmek için yuvamıza gidiyoruz. Bizden görmüş olmalı, o da kendine ev yaptı. Nasıl mı? Toprakla uğraşırken birden yağmur yağdı. Yağmur bitti ve Hazreti Âdem toprağı elledi. Islaktı toprak. Çamurları bir araya getirmiş ve üst üste koyup ev yapmıştı. Sanki bunları biliyor gibiydi. İyi de kim öğretti?”

Hüdhüd ile Serçecik bir ağacın dalında dinleniyordu.

Hüdhüd, Serçecik’e her ayrıntıyı not etmesini söyledi.

Serçecik bilmiş bir edayla başını salladı. Başladı yine anlatarak sesli kayıt yapmaya:

"Hazreti Âdem ile Hazreti Havva'nın bir süre sonra çocukları oldu. Adlarını Habil ile Kâbil koydular. Âdem Peygamber, çocuklarını çok seviyordu. O, her canlıyı seviyordu aslında. Yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. Âdem Peygamber, dünyada hayat sürdürmeye devam ederken hiçbir canlıya zarar vermedi. İyi de bunları ona kim öğretti?"

Hüdhüd, Serçecik'in kayıt işini durdurdu.

"Âdem Peygamber'e bunların hepsini Allah öğretti. Bizi, dünyayı, Âdem Peygamber'i, yani heer şeyi yaratan Allah..." dedi **Hüdhüd**. Âdem Peygamber, Allah'ı çok sever, hep O'na dua ederdi. Allah, insanlar zorluk çekmesinler diye dünyada ne varsa hepsinin bilgisini Âdem Peygamber'e öğretti. Âdem Peygamber de eşine ve çocuklarına, onlar da kendi çocuklarına ve torunlarına... Derkeeen şu an bizi dinleyen çocuklara kadar ulaştı bilgiler."

Hüdhüd'ün heybesinde hep bir kitap dururdu. Sanırım bunları o kitaptan öğreniyordu. Bir ara bahsetmişti, dedesinin ona emanet ettiği ve sürekli oku dediği bir kitapmış. Neyse biz kayıt yapmaya devam edelim.

"Âdem ile Havva'nın çocukları büyüdü. Âdem Peygamber, çocuklarına hep iyiliği öğretti. Peki onlar Âdem Peygamber gibi iyiliği sürdürecekler miydi?" — —

KISSADAN HİSSE

SIRA SENDE

Âdem Peygamber'in hayatı bize dersler verdi. Senin hayatında da benzer şeyler oldu mu? Düşün ve yaz! Cevapla soruları!

1. Âdem Peygamber hayatta neler yapması gerektiğini nasıl öğrendi?

.....

.....

.....

2. Âdem Peygamber'in en çok sevdiğin yönü hangisi oldu?

.....

.....

.....

3. Bu kıssadan çıkardığın hisse ne oldu?

.....

.....

.....

! ! İyiliksever Peygamberim ! !

HAZRETİ İDRİS

Hüdhüd, Serçecik'i kanadının altına aldı, "Bismillah" de-yip kanadını savurmasıyla zaman geçidine girmişlerdi bile.

Serçecik başladı kayıt almaya:

"Âdem Peygamber'den sonra dünya bayağı kalabalıklaş-tı çocuklar. İnsanlar şehirler kurdu, evler yaptı. Tarla işle-rini bile geliştirdiler, hatta elde ettikleri ürünleri birbirlerine satmaya başladılar. Kıyafetler diktiler. Hayvanları evcilleş-tirmeyi bile öğrendiler. Eee, Allah bunların hepsini Âdem Peygamber'e öğretmişti zaten. O da çocuklarına öğretti, çocukları da çocuklarına. Ama öğrenilen bazı şeyleri unuttu insanlar. İyi bir insan olmayı bıraktılar. Birbirlerine kötü dav-ranmaya başladılar. **Başkasının evlerine izinsiz giriyorlardı biliyor musunuz?** Çocuklara bile değer vermiyorlardı. Hâlbuki Âdem Peygamber, çocukları ve tüm canlıları nasıl da seviyordu. Sevgiyi Allah öğretti,

çünkü Allah tüm insanları seviyor ama kötü olmalarını istemiyordu.”

Hüdhüd araya girdi:

“İnsanlar iyiliği unutupça Allah bir peygamber daha gönderdi. Bu sefer gönderilen İdris adında bir peygamberdi.”

Serçecik devam etti ses kaydına:

“İdris Peygamber’i ziyarete gelenler, daha önce hiç görmedikleri aletler, deriler, üzeri yazılı tabletler bulurlardı. İdris Peygamber, çocuklara taştan ve tahtadan oyuncaklar yapardı, onların başını okşarken gözlerinin içi gülerdi. Bakıtığı herkese güven veriyordu. Çocuklar onun iyi davranmasına şaşırırdı, çünkü kimse kendilerine, Hazreti İdris gibi davranmıyordu.”

Hüdhüd:

“İdris Peygamber ağaçtan kalem yapmayı ve duvarlara yazı yazmayı öğretti insanlara. O dünyada kalemle yazı yazan ilk insandı. Bir de otlardan ve bitkilerden renkli ipelikler yapıp çok güzel kıyafetler hazırlardı. İnsanlar bunlara bayılırdı, çünkü henüz renkli ve çeşitli kıyafet yapmayı denememişlerdi. Kışın soğukta üşüyen çocuklar için kalın kıyafetler üretmişti. Bu bilgileri de ses kaydına eklemeyi unutmama Serçecik.”

Serçecik dostuna gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

Kaydına bu bilgileri de ekledi ve devam etti konuşmaya:

“Öğrenmek isteyen herkese büyük bir sevgi ve sabırla öğretiyordu. Hiçbir karşılık beklemeden. İdris Peygamber, tıpkı dedesi Âdem Peygamber gibi, her işte Allah'ın adını anardı. ‘Bismillah’ demeden hiçbir işe başlamazdı.

İnsanlar, İdris Peygamber'e güvenir, merak ettikleri her şeyi ona sorarlardı. İdris Peygamber sabırla cevap verirdi. Kimseye kızmadığı için insanlar rahatça soru yağmuruna tutardı onu. Ben Hüdühüd'e çok soru sorunca hemen kızıyor bana, umarım Peygamber'den ders alır.”

*Hüdühüd bu kez biraz kızdı dostuna.
Serçecik keşke girmeseydi bu kadar
hakkına.*

Hüdühüd de severdi aslında anlatmayı, Serçecik kaptıysaydı ses kaydını. Yine de cevap vermedi. Sessizce Serçecik'i dinledi.

“Hazreti İdris, güzel bir hayat yaşamak için gerekli olan Allah'ın emirlerini insanlara öğretti: Allah'a ibadet edilmesi, şükredilmesini, sabredilmesini, tüm kötülüklerden uzak durulmasını... İyiliği öğrenen insanlar çok mutlu ve huzurlu oldular. Kimseyle kavga etmediler. Tabii insanlar arasında İdris Peygamber'den hoşlanmayanlar da vardı. Onun bilgisini kıskanır, yaptığı iyi şeylerin önünü keser, onunla alay eder, iyiliği insanlara öğretmesini istemezlerdi. Çünkü onlar

kötülüğü rahatça yapmak istiyorlardı. İdris Peygamber ise onları dosdoğru olmaya davet ederdi büyük bir sabırla.”

Hüdhüd bir hatırlatma yaptı:

“Çalışkanlığını sakın unutma!”

Başını sallayarak onu onaylayan Serçecik ses kaydının düğmesine bastı.

“Allah’ın ona verdiği görevi yerine getirmek için çalıştı hep. Allah’ın varlığını herkese anlattı. İnsanların güzel ameller işlemesini, iyilik yapmasını, ancak bu şekilde huzurlu olacağını anlattı hiç durmadan. Onu dinleyen insanlar yaptıkları kötü davranışı bırakıyordu. Her işte Allah’ı anıyorlardı. Kötülüğü seçenler hiç mutlu olamadı.”

“Serçecik,” dedi Hüdhüd.
“Kaydın bittiyse dönelim
eve, annelerimiz bekler bizi
sevinçle. Sonra yine geliriz
gezmeye, bakalım hangi
zamana gideceğiz bir
dahaki sefere?”

KISSADAN HİSSE

SIRA SENDE

İdris Peygamber'in hayatı bize dersler verdi. Senin hayatında da benzer şeyler oldu mu? Düşün ve yaz! Cevapla soruları!

1. Serçecik'in anlattığına göre İdris Peygamber nasıl biriydi?

2. Çevrende aklına takılan her şeyi sorduğun birileri var mı?

3. Hz. İdris'in mesleği neydi ve bu mesleği yapmak ister miydin?
